

Hem>Rättsliga åtgärder>Var och hur?>Vilket lands lag gäller?

Vilket lands lag gäller?

Frankrike

1 Rättskällor

1.1 Autonoma nationella regler

Internationell privaträtt har inte kodifierats och omfattas inte av särskild lagstiftning. De flesta principer och lagvalsregler bygger på rättspraxis, med undantag av ett fåtal principer och lagvalsregler som finns i olika lagar, framför allt civillagen (*Code civil*), beroende på saken i målet.

Innehållet i de olika lagarna är tillgängligt online:

<https://www.legifrance.gouv.fr>

1.2 Multilaterala konventioner

Frankrike är bundet av 24 av de konventioner som antagits vid Haagkonferensen för internationell privaträtt. En förteckning över konventionerna finns att tillgå på konferensens webbplats.

<https://www.hcch.net/fr/states/hcch-members/details1/?sid=39>

Frankrike är även part i andra multilaterala konventioner, särskilt sådana som innehåller materiella bestämmelser, t.ex. 1980 års Wienkonvention om internationella köp av varor.

Alla konventioner som Frankrike är part i ingår i den databas över fördrag och avtal som sköts av Europa- och utrikesministeriet:

<https://basedoc.diplomatie.gouv.fr/exl-php/cadcgp.php>

1.3 Viktiga bilaterala konventioner

Frankrike har ingått en stor mängd bilaterala konventioner, av vilka vissa innehåller lagvalsregler. Dessa konventioner återfinns också i ovan nämnda databas.

2 Tillämpning av lagvalsreglerna

2.1 Tillämpning av lagvalsreglerna ex officio

Lagvalsreglernas processuella ställning skiljer sig åt beroende på huruvida den aktuella rätten kan åberopas av alla parter eller inte, oavsett källan till lagvalsregeln i fråga (nationell rätt, EU-lagstiftning, internationell konvention).

Om målet rör en fråga där parterna utan begränsningar kan åberopa olika länders lagar, särskilt vad gäller tillgångar (avtal, skadeståndsskyldighet i tvistemål, sakrätter) är domaren inte skyldig att på eget initiativ tillämpa lagvalsreglerna, så länge ingen av parterna åberopar tillämpning av utländsk lag. Det är bara en valmöjlighet som domaren har, om inte parterna enas om att tillämpa fransk lag. Följaktligen är det upp till parterna att begära att lagvalsreglerna ska tillämpas.

Om målet rör en fråga där parterna inte fritt kan åberopa olika länders lagar, i huvudsak mål som inte rör tillgångar (personalstatut), är domaren däremot skyldig att på eget initiativ tillämpa lagvalsreglerna.

2.2 Renvoi (återförvisning och vidareförvisning)

Principen om renvoi (återförvisning och vidareförvisning) har länge accepterats i rättspraxis, oavsett om det rör sig om återförvisning (hänvisning till fransk lag som sedan gäller) eller vidareförvisning (hänvisning till lagen i en annan stat som godtar behörighet).

Förutsatt att det inte är otillåtet enligt tillämplig EU-lagstiftning eller internationella konventioner har renvoi därför regelbundet använts i rättspraxis avseende personalstatut, rättsaktors formella giltighet och framför allt äktenskap och testamenten. I arvsfrågor tenderar rättspraxis nu att begränsa tillämpningen av renvoi till enbart mål där enhetsuccession säkerställs genom tillämpningen av en enda lag på lös och fast egendom.

Å andra sidan har rättspraxis alltid hindrat tillämpning av renvoi i ärenden där parterna fritt kan välja vilken lag som ska tillämpas, t.ex. i fråga om makars förmögenhetsförhållanden och avtal.

2.3 Ändring i anknytning

Med ändring i anknytning avses lagvalsregler där det tidsmässiga anknytningsmomentet varierar på grund av en ändring av det geografiska anknytningsmomentet. Problemet är därför att veta på vilka villkor den nya lagen ska tillämpas i stället för den lag som härrör från den tidigare situationen. Lagvalsreglerna kan i sig avgöra tillämpningsvillkoren vid tidpunkten för det anknytningsmoment som föreskrivs. Den lagvalsregel som anges i artikel 311-14 i civillagen om fastställandet av förhållandet mellan föräldrar och barn avgör t.ex. i sig tillämpningsvillkoren vid tidpunkten för anknytningsmomentet, eftersom det i denna anges att moderns lag måste bedömas vid tidpunkten för barnets födelse.

Med undantag av detta exempel stöder man sig på rättspraxis, som tenderar att förlita sig på principerna i fransk övergångslagstiftning: för det första att den nya lagen omedelbart ska tillämpas på framtida konsekvenser av situationer som redan inträffat och för det andra att den nya lagen inte kan tillämpas retroaktivt för att bedöma inträdet i eller avslutandet av ett rättsförhållande.

När det gäller äktenskap är den nya lagen t.ex. omedelbart tillämplig på följderna av ett äktenskap och dess upplösande. Å andra sidan kan villkoren för att ingå äktenskap fortsätta att regleras av den lag som var tillämplig lag den dag äktenskapet ingicks.

Sakrätter i lös egendom regleras omgående av lagen på den berörda egendomens nya plats. Detta gäller även alla säkerheter som i samförstånd ställts i utlandet. Dessa säkerheter har följaktligen ingen verkan i Frankrike på senare egendomsöverlåtelse i detta land, eftersom de inte motsvarar modellerna enligt fransk lag. Det gick t.ex. inte att i Frankrike åberopa en reservationsklausul som fastställdes i Tyskland till förmån för en tysk fordringsägare för en tillgång belägen i Tyskland, men som senare överfördes till Frankrike, med motiveringen att den utgjorde en pantklausul (*lex commissoria*), som vid den tidpunkten var förbjudet enligt fransk lag.

2.4 Undantag (ordre public och internationellt tvingande regler)

– Omedelbar tillämpning av fransk lag eller en tvingande utländsk regel

Materiella bestämmelser i fransk eller utländsk lagstiftning kan omgående tillämpas av den franska domstolen, utan tillämpning av lagvalsreglerna, om dessa bestämmelser kan anses utgöra tvingande regler. Fransk lag innehåller inte någon definition av begreppet tvingande regler. Domaren fastställer därför från fall till fall om sådana bestämmelser anses föreligga.

– Undantag på grund av internationell ordre public

Materiella bestämmelser i utländsk lagstiftning som i vanliga fall är tillämpliga enligt lagvalsreglerna kan också helt eller delvis undantas till förmån för bestämmelser i fransk lagstiftning enligt undantaget om internationell ordre public. I avsaknad av en exakt definition följer det av rättspraxis att undantaget

avseende internationell ordre public för det första omfattar de viktigaste eller grundläggande principerna i fransk rätt, nämligen värdighet, mänskliga friheter (inbegripet frihet på äktenskapsområdet) och personers fysiska integritet. Undantaget omfattar även mer flytande begrepp avseende tid och plats, dvs. tvingande franska regler vars omfattning beror på domarens konkreta bedömning.

– Undantag på grund av kringgående av lagstiftningen

Utländsk lag kan även undantas om tillämpningen av denna är en följd av att lagstiftningen kringgåts, dvs. på grund av uppsåtliga handlingar för att på artificiell väg erhålla behörighet, i stället för att tillämpa den lag som vanligtvis skulle ha tillämpats. Dessa handlingar kan t.ex. bestå av avsiktlig manipulering av anknytningsmomentet som anknytande rättskategori.

– Omöjligt att fastställa innehållet i tillämplig utländsk lag

Fransk lag tillämpas också som alternativ om det visar sig omöjligt att fastställa innehållet i den utländska lag som normalt är tillämplig.

2.5 Utredning om innehållet i utländsk rätt

Efter vissa tveksamheter finns nu en väletablerad rättspraxis. Det ankommer på den franska domstolen som erkänner att utländsk är tillämplig, oavsett om detta sker på eget initiativ eller på begäran av en av de parter som åberopar denna, att utreda lagens innehåll. Domstolen kan antingen göra detta med parternas hjälp eller i förekommande fall på egen hand. Detta är den huvudregel som tillämpas, oavsett om det står parterna fritt att åberopa lagen eller inte.

3 Lagvalsregler

3.1 Avtalsförpliktelser och rättsakter

Med förbehåll för multilaterala eller bilaterala konventioner som är tillämpliga på de berörda avtalen tillämpas de tidigare lagvalsreglerna i rättspraxis endast om avtalet inte omfattas av tillämpningsområdet för förordning (EG) nr 593/2008 (Rom I) eller 1980 års Romkonvention om tillämplig lag för avtalsförpliktelser, som ersattes av denna förordning.

Den franska lagvalsregel som för länge sedan slagits fast i rättspraxis är lagen om självständighet. Avtal regleras därför av den lag som parterna valt, och om ett sådant val inte har gjorts av lagen i den stat som avtalet, med beaktande av de faktiska omständigheterna, objektivt sett har störst anknytning till.

Typen av rättshandling regleras av lagen i det land där avtalet ingicks, om inte parterna där detta är möjligt uttryckligen har kommit överens om att denna typ av handling ska omfattas av den lag som de har angett som materiellt tillämplig lag.

3.2 Utomobligatoriska förpliktelser

För händelser som ägt rum innan Rom II-förordningen trädde i kraft är tillämplig lag lagen på den plats där skadehändelsen ägde rum, vilket antingen är den plats där den händelse som gav upphov till skadan skedde eller den plats där själva skadan skedde.

3.3 Personalstatut

Enligt artikel 3.3 i civillagen regleras fysiska personers rättsliga status och rättskapacitet av lagen i den stat som de är medborgare i (personalstatut eller nationell lag).

Personalstatutens omfattning begränsas emellertid av framför allt frågor som rör fysiska personers rättskapacitet att utöva sina rättigheter (oförmåga att utföra rättshandlingar).

I princip får de konstituerande domarna eller domar beträffande personers rättsliga status och rättskapacitet verkan i Frankrike oberoende av om det finns en förklaring om exekvatur, förutom i de fall där dessa måste ge upphov till materiella exekutionstitlar avseende egendom eller tvångsåtgärder avseende personer.

Hemvist faller inte inom tillämpningsområdet för personalstatuten, såvida den inte faller inom någon specifik anknytningskategori. Hemvist omfattas därför av den lag som är tillämplig på var och en av de institutioner där denna aspekt beaktas.

Om namnet inte regleras av några särskilda lagvalsregler kan den eller de föräldrar som vill anmäla eller ändra sitt barns efternamn åberopa den personalstatut som är tillämplig för detta ändamål.

Slutligen regleras de förfaranden som tillämpas vid byte av förnamn av den berörda personens personalstatut, i enlighet med artikel 3.3 i civillagen, såsom denna har tolkats i rättspraxis.

3.4 Fastställande av förhållandet mellan föräldrar och barn, inklusive adoption

3.4.1 Fastställande av förhållandet mellan föräldrar och barn

Enligt artikel 311-14 i civillagen fastställs förhållandet mellan förälder och barn i enlighet med den lag som var moderns personalstatut vid tidpunkten för barnets födelse, eller i enlighet med barnets personalstatut om modern är okänd.

I artikel 311-15 i civillagen föreskrivs emellertid att om barnet och barnets far eller mor eller någon av dem har gemensam eller separat hemvist i Frankrike regleras alla rättsverkningar av fransk lag, även om andra aspekter av förhållandet mellan föräldrarna och barnet kan ha varit beroende av utländsk lag.

Enligt artikel 311-17 i civillagen är slutligen frivilligt erkännande av faderskap eller moderskap endast giltigt om detta skedde i enlighet med antingen faderns eller moderns personalstatut eller barnets personalstatut.

Enligt fast rättspraxis från kassationsdomstolen (*Cour de cassation*) gäller artikel 311-17 både en talan om ogiltigförklaring och en talan om bestridande av erkännandet av faderskap eller moderskap, som måste kunna väckas ifråga om både personalstatuten för den part som gjort erkännandet och i fråga om barnets personalstatut.

3.4.2 Adoption

Enligt artikel 370-3 i civillagen regleras adoptionsvillkoren av lagen i det land som adoptivföräldern är medborgare i, eller om båda makarna adopterar, av den lag som reglerar verkningarna av deras äktenskap. En adoption får dock inte genomföras om den är förbjuden enligt lagen i det land som båda makarna är medborgare i.

Adoption av ett utländskt barn får inte genomföras när barnets personalstatut förbjuder detta, om inte barnet föddes och har hemvist i Frankrike.

Oavsett tillämplig lag krävs samtycke från barnets juridiska ombud för att en adoption ska kunna genomföras. Samtycket måste ges frivilligt, utan någon form av ersättning, efter att barnet har fötts och med information om adoptionens rättsverkningar, särskilt när samtycket ges för en fullständig adoption, vad gäller adoptionens oåterkalleliga karaktär i fråga om att bryta det tidigare förhållandet mellan förälder och barn.

Enligt artikel 370-4 i civillagen har en adoption som genomförs i Frankrike de rättsverkningar som anges i fransk lag.

I artikel 370-5 anges att en adoption som lagligen genomförs i utlandet får samma rättsverkningar i Frankrike som en fullständig adoption om den totalt och oåterkalleligen bryter det tidigare förhållandet mellan förälder och barn. Om så inte är fallet har adoptionen samma rättsverkningar som en enkel adoption. Denna kan omvandlas till en fullständig adoption om det erforderliga samtycket uttryckligen har getts och detta med full kännedom om de faktiska omständigheterna.

3.5 Äktenskap, ogifta/sammanboende par, partnerskap, äktenskapsskillnad, separation, underhållsskyldighet

3.5.1 Äktenskap

Lagvalsreglerna anges i artiklarna 202-1 och 202-2 i civillagen (kodifiering och anpassning av rättspraxis).

Enligt artikel 202-1.1 regleras de kvaliteter och villkor som krävs för att ingå äktenskap av var och en av makarnas personalstatut. Oavsett vems personalstatut som är tillämpligt krävs emellertid båda makarnas samtycke för att ingå äktenskap, i enlighet med de villkor som anges i den franska lagstiftningen i form av artiklarna 120 och 180 i civillagen.

I artikel 202-1.2 anges dessutom att två personer av samma kön kan ingå äktenskap om detta är tillåtet enligt åtminstone en av personernas personalstatut eller lagen i den stat där han eller hon har hemvist eller sin varaktiga vistelseort. Kassationsdomstolen bekräftade i en dom av den 28 januari 2015 att artikel 202-1.2 ska tolkas så, att tillämpningen av fransk lag i andra hand ska reserveras för undantaget på grund av internationell ordre public. Tillämpning av den utländska lag som normalt är tillämplig som en av makarnas personalstatut ska, om det enligt denna är förbjudet med samkönade äktenskap, delvis undantas eftersom denna tillämpning strider mot den specifika franska lagstiftningspolicyn (se ovan vad gäller undantaget på grund av internationell ordre public).

Tillämpningen av dessa bestämmelser har emellertid visat sig vara en känslig fråga i de fall Frankrike har ingått ett bilateralt avtal med en utländsk stat (Algeriet, Kambodja, Kosovo, Laos, Makedonien, Marocko, Montenegro, Polen, Serbien, Slovenien och Tunisien), enligt vilket de bestämmelser som reglerar äktenskap enbart hänvisar till makarnas personalstatut vid bedömningen av de materiella villkor som måste vara uppfyllda för att kunna ingå äktenskap, som förbjuder samkönade äktenskap. Dessa personers rättsliga situation har emellertid klargjorts genom kassationsdomstolens dom av den 28 januari 2015 (överklagande nr 13-50.059) som undantog tillämpningen av den marockanska lagstiftning som hade förklarats tillämplig genom konventionen mellan Frankrike och Marocko genom att tillämpa artikel 4 i den konventionen. I denna anges att om lagen i en av konventionsstaterna är uppenbart oförenlig med grunderna för rättsordningen (ordre public), vilket är fallet om åtminstone en av makarnas personalstatut eller lagen i den stat där han eller hon har hemvist eller sin varaktiga vistelseort tillåter samkönade äktenskap, får domstolarna i den andra staten avstå från att tillämpa denna.

Enligt artikel 202-1 i civillagen regleras äktenskapsformen av lagen i den stat där äktenskapet ingås.

Vad gäller de rent personliga verkningarna av äktenskapet är slutligen den lag som normalt ska tillämpas enligt rättspraxis lagen i den stat som båda makarna är medborgare i, och om parterna inte är medborgare i samma stat fransk lag. De egendomsrättsliga följderna regleras av den lag som är tillämplig på makarnas egendomsförhållanden eller arvsfrågor.

3.5.2 Ogifta/sammanboende par samt partnerskap

Det finns inga särskilda lagvalsregler för ogifta eller sammanboende par eftersom förhållandet mellan sammanboende par enligt fransk lag inte omfattas av en särskild rättskategori utan utgör en faktisk situation. Sådana förhållanden regleras därför av sedvanlig avtalsrätt. Beroende på det enskilda fallet och den rättsliga karaktär som det sammanboende paret förhållande har är tillämplig lag därför den lag som är tillämplig på utomobligatorisk skadeståndsskyldighet, egendom eller arv.

Registrerade partnerskap omfattas däremot av en specifik lagvalsregel som anges i artikel 515-5-1 i civillagen, enligt vilken villkoren för att ingå ett registrerat partnerskap och orsakerna till och följderna av dess upplösning omfattas av de materiella bestämmelserna i den stat i vilken den myndighet som har registrerat partnerskapet är belägen.

I förordning (EU) 2016/1104 av den 24 juni 2016 om förmögenhetsrättsliga verkningar av registrerade partnerskap anges som lagvalsregel för det första den lag som parterna valt (bland lagen i den stat som de är medborgare i, lagen i den stat där de har hemvist och lagen i den stat där partnerskapet registrerades) och, om ett sådant val inte har gjorts, lagen i den stat där det registrerade partnerskapet ingicks. Denna förordning träder i kraft den 29 januari 2019.

3.5.3 Äktenskapsskillnad och separation

Lagvalsreglerna är de regler som anges i förordning (EU) nr 1259/2010 (Rom III) om genomförande av ett fördjupat samarbete om tillämplig lag för äktenskapsskillnad och hemskillnad.

För förfaranden som inletts före den 21 juni 2012, den dag denna förordning trädde i kraft, var lagvalsregeln den regel som anges i artikel 309 i civillagen, enligt vilken äktenskapsskillnad reglerades av fransk lag om båda makarna var franska medborgare, eller om makarna hade gemensam eller separat hemvist i Frankrike, eller om ingen utländsk lag gjorde anspråk på behörighet, medan de franska domstolarna var behöriga beträffande äktenskapsskillnaden.

Föräldransvar

Lagvalsreglerna anges i artikel 15 och följande artiklar i Haagkonventionen av den 19 oktober 1996 om behörighet, tillämplig lag, erkännande, verkställighet och samarbete i frågor om föräldransvar och åtgärder till skydd för barn.

Utänför ett förfarande och en rättslig eller administrativ myndighets ingripande regleras tilldelning eller upphörande av föräldransvar på rättslig väg och utövandet av föräldransvar av lagen i den stat där barnet har hemvist.

Om ett ärende anhängiggörs vid en fransk myndighet tillämpar denna i princip fransk lag. Myndigheten får dock i undantagsfall tillämpa eller beakta lagen i en annan stat som situationen har en stark anknytning till.

3.5.4 Underhållsskyldighet

Enligt artikel 15 i förordning (EG) nr 4/2009 om underhållsskyldighet ska den lag som ska tillämpas på underhållsskyldighet fastställas i enlighet med Haagprotokollet av den 23 november 2007 om internationell indrivning av underhåll till barn och andra familjemedlemmar. Huvudprincipen är att lagen i den stat där den underhållsberättigade har hemvist ska tillämpas, men parterna får, i förfaranden som redan inletts, avtala att tillämplig lag ska vara domstolslandets lag eller en av följande lagar:

- a) Lagen i den stat som en av parterna är medborgare i vid tidpunkten för fastställandet.
- b) Lagen i den stat där en av parterna har hemvist vid tidpunkten för fastställandet.
- c) Den lag som parterna har avtalat som tillämplig, eller den lag som i praktiken tillämpas, på deras egendomsförhållanden.
- d) Den lag som parterna avtalat som tillämplig, eller den lag som i praktiken tillämpas, på deras äktenskapsskillnad eller hemskillnad.

3.6 Makars förmögenhetsförhållanden

Lagvalsreglerna i Haagkonventionen av den 14 mars 1978 om tillämplig lag på makars förmögenhetsförhållanden gäller för makar som gift sig efter den 1 september 1992, tillsammans med de särskilda anpassningsbestämmelserna i artiklarna 1397-2–1397-5 i civillagen.

Eftersom konventionen saknar specifika bestämmelser på området fortsätter tillämplig lag att fastställas mot bakgrund av de principer som fastställts i fransk rättspraxis. Tillämplig lag enligt konventionen reglerar således sammansättningen av makarnas egendom, deras rättigheter, skyldigheter och befogenheter under äktenskapet och upplösningen av egendomsförhållandet och dess likvidering efter äktenskapet.

De franska lagvalsreglerna ska tillämpas på makar som gifte sig före den 1 september 1992. I dessa föreskrivs att makarnas egendomsförhållande, oavsett om äktenskapsförord har ingåtts, ska regleras av den lag som makarna anvisade då de ingick äktenskapet, antingen uttryckligen eller implicit, men klart och tydligt.

De makar som gifter sig eller anvisar vilken lag som ska tillämpas på deras egendomsförhållande efter den 29 januari 2019 kommer att omfattas av tillämpningsområdet för

[rådets förordning \(EU\) 2016/1103 av den 24 juni 2016 om genomförande av ett fördjupat samarbete på området för domstols behörighet, tillämplig lag samt erkännande och verkställighet av domar i mål om makars förmögenhetsförhållanden](#)

I avsaknad av ett uttryckligt eller implicit val är det nödvändigt att försöka ta reda på vad parternas vilja var. Detta kan ske på grundval av ett enkelt antagande, som t.ex. lagen i den stat där paret först hade gemensam hemvist.

3.7 Arv och testamente

Bestämmelserna i förordning (EU) nr 650/2012 av den 4 juli 2012 gäller i arvsförfaranden som inletts efter den 17 augusti 2015. I artikel 21 i den förordningen fastställs att lagen i den stat där den avlidne hade hemvist vid sin död ska vara tillämplig lag för arvet i dess helhet.

Arvsförfaranden som inletts före den 17 augusti 2015 fortsätter att regleras av de franska lagvalsreglerna. I dessa regler fastställs ett tvådelat system, som delar upp det internationella arvet efter samma person i en lös egendom och, vid behov, en eller flera fasta egendomar.

Arvöverlåtelse av lös egendom, som omfattar både materiella och immateriella tillgångar, regleras av lagen i den stat där den avlidne senaste hade hemvist.

Arvöverlåtelse av fast egendom regleras av lagen i den stat där egendomen är belägen, även om franska domstolar kan tillämpa fransk lag på överlåtelsen genom att använda sig av renvoi om detta gör det möjligt att säkerställa enhetssuccession genom tillämpningen av en enda lag på den lösa och fasta egendomen (se ovan).

Tillämplig lag på mellanstatliga arv, som fastställts i enlighet med ovannämnda lagvalsregler, reglerar även de materiella villkoren och rättsverkningarna av överlåtelse av egendom eller avtalsmässiga överlåtelser. Villkoren för vilka former testamenten får ha regleras emellertid av Haagkonventionen av den 5 oktober 1961, vars bestämmelser har tillämpats sedan den 19 november 1967.

Frankrike är dessutom part i Washingtonkonventionen av den 26 september 1973, som har varit i kraft sedan den 1 december 1994. Enligt den måste ett testamente som upprättats i enlighet med de format som anges i konventionen erkännas som giltigt i samtliga konventionsstater.

3.8 Sakrätt

Enligt artikel 3.2 i civillagen regleras fast egendom och alla tillhörande sakrätter av lagen i den stat där dessa finns.

3.9 Insolvens

Utanför tillämpningsområdet för förordningarna (EG) nr 1346/2000 och (EU) 2015/848 har det enligt rättspraxis alltid varit tillåtet att inleda kollektiva förfaranden mot en gäldenär i Frankrike om gäldenären har sitt säte eller ett av sina driftställen där. Samma sak gäller i förhållande till franska borgenärer, på grundval av det s.k. behörighetsprivilegiet enligt artikel 14 i civillagen.

Tillämplig lag vid förfaranden som inletts i Frankrike är alltid fransk lag, som reglerar villkoren för att inleda förfaranden, praxis för förfaranden och deras verkningar, särskilt i vilken utsträckning det är möjligt att driva in säkerheter. Alla borgenärer, inklusive borgenärer bosatta utanför Frankrike, får anmäla fordringar. De franska förfaranden som inleds på detta sätt är i princip utformade för att omfatta alla gäldenärens tillgångar, inbegripet utländska tillgångar. Villkoret är naturligtvis att de franska domarna erkänns i utlandet.

Slutligen har kollektiva förfaranden som inletts i utlandet rättsverkningar i Frankrike, förutsatt att inga förfaranden redan har inletts där och med förbehåll för exekvatur av det beslut som fattats i utlandet.

Senaste uppdatering: 17/12/2020

De nationella versionerna av sidan sköts av respektive kontaktpunkt. Översättningarna har gjorts av EU-kommissionen. Det är möjligt att översättningarna ännu inte tar hänsyn till eventuella ändringar som de nationella myndigheterna har gjort. Varken det europeiska rättsliga nätverket eller kommissionen påtar sig något som helst ansvar för information eller uppgifter som ingår eller åberopas i detta dokument. För de upphovsrättsliga regler som gäller för den medlemsstat som ansvarar för denna sida hänvisas till det rättsliga meddelandet.